

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemana za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računano se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr. če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši „Gledališka stolba“.

Upravištvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

V Ljubljani 22. junija.

—r.— Zadnje čase je pri težkem porodu zagledalo luč življenja novo politično dete, ki so ga krstili na ime „deutsche Volkspartei“. Nasproti temu novemu političnemu faktorju ostaje nam Slovenem srce hladno ter nam bode tako ostalo toliko časa, da ne bodemo gledali z lastnimi očmi koristnih sadov, ki se obetajo nenemškemu narodu po znanem organu nove te stranke. Kaj hočejo ti gospodje doseči, in kakov program izvršiti, o tem zdaj še nič jasnega ne vemo, ker ta program razvijal se je počasi dan za dnevom v vvodnih člankih uže omenjenega dunajskega časopisa in to dostikrat tako plenastično, da nij ostajalo skoraj nič jedra, če si odstranil grmičevje fraz, s katerimi je bilo zaraščeno vse. Ali jedno pa se je vedno in pri vsakej priliki naglaševalo: da se mora nemški jezik potom zakona državnim jezikom vpeljati, in da se ima kot „conditio sine qua non“ odstraniti kabinet grofa Taaffeja. Nemški jezik je uže zdaj dejanski državni jezik ter bode državni jezik povsod tam ostal, kjer bode to zahtevala potreba! Čemu torej zakona! Čas in potreba ogladila bodeta pot temu državnemu jeziku, in kjer ne bode obstajala potreba, da bi se nemščina rabila kot državni jezik, tam se tudi potem ne bode rabila, če bi to zaukazovalo tisoč zakonov! Ali nam se dozdeva, da bi nova ta stranka rada vstvarila večer privilegij na korist nemškemu jeziku, da bi z orožjem zakona molestirala potem z nemščino slovanske narode, kakor so nas z nemščino ob svojem času molestirali, na primeru — z orožjem sodnijske prakse!

Državen jezik je potreben, in da je nemščina poklicana na prvem mestu, biti državni jezik, o tem nihče ne dvomi! V kakej meri pa naj se vpelje ta državni jezik, kje in pri kakih prilikah naj se mu odkažejo vplivi, gledé tega naj se prepusti času in železni potrebi, da vredita, kar je praktično in v istini državnim interesom koristno. V to bodo pa zadostovale od slučaja do slučaja ministerske naredbe; ali zakona, ki bi čez sto let obstoječim potrebam kazal ravno isti obraz, kakor zdanjim potrebam, ne ljubimo ter ga nečemo!

Na drugem mestu je nova stranka strupeno sovražna grofa Taaffeja ministerstvu! S čim je opravičeno nenaravno to sovrašstvo, o tem pri najvestnejšem premišljevanji iz objavljenega programa ničesar zvedeti ne moremo. S tem ministerstvom nikake zveze! — da zasije naša glorijska, pasti mora grof Taaffe in njega kabinet! — ta krik razlega se iz vsakega članka in programa, ki ga prinese „Wiener Allgemeine Zeitung“. Mi Slovani pa si stvar takole razlagamo! Da se je grof Taaffe ljudske nemške stranke tako zelo zameril, to izvira ali od tod, da je minister storil premalo, ali pa od tod, da je posegel predaleč, da je prekoračil dopuščene meje. Če je grof Taaffe storil premalo, če namerava „ljudska stranka“ nenemškemu narodu v Cislajtjanji radikalnejši koncesije deliti, nego jih je do zdaj delil preganjani ministerski predsednik, potem mora ta stranka v širji svoj program

sprejeti ves ožji program grofa Taaffeja in to po načelu, da je „minus“ obsežen v „plus“. Potem pa nij nikacega uzroka, da bi se ravnokar rojena stranka z zistemo Taaffejevo sprijazniti ne mogla. Če pa menijo roditelji nove stranke, da je grof Taaffe uže zdaj s pomirjivo svojo zistemo predaleč posegel, da je uže zdaj prekoračil dopuščene meje, odgovoriti imamo mi Slovenci, da moramo od vsakega ministerstva, s kojimi hočemo v miru živeti, najmanj vse to zahtevati, kar nam je dodelilo in kar nam je dodeliti obljubilo grofa Taaffeja ministerstvo! Kdor je z nami, mora vsaj do tja priti, kamor hoče priti grof Taaffe, če ne je — proti nam! Istina je, da nam zdanje ministerstvo nij vzor, in da pod grofom Taaffejem ne bodemo dospeli v obljubljeno deželo: ali puščava, kjer daje skala vode, nam je ljubša od one, kjer skalovje suho ostaja! Isto tako nam je hladni prijatelj ljubši od sovražnika, in kdor kriči na hladne naše prijatelje, temu nasproti imamo vedno zavest, da sovraži tiste, ki nas ljubijo, če tudi ne pregorko. Za tega delj ostajamo hladni, da si nam ponuja ljudska nemška stranka pipo miru in sprave. Počakali bodemo rajši činov, a potem še le govorili, kako naj občujemo s to stranko. Ali vedno in pri vsakej priliki bodemo stvar in stvari na vse strani dobro pretehtali in premislili ter se vselej spominali izreka: timeo Danaos, etc.

Politični razgled. Notranje dežele.

V Ljubljani 22. junija.

Česki gimnazij v Kromeriži na Moravskem se ne odpre stoprav za šolsko leto 1883/84, temveč uže letos; vendar pa se bode to leto še privatno upravljalo ter zadobi 1883. leta naslov c. kr. državnega gimnazija.

Delegacije se snidejo v drugej polovici oktobra meseca, — tako sta bili vladi sklenili. Ko končajo delegacije svoje seje, in to se zgodi gotovo sredi novembra, sešel se bo državni zbor. Še pred delegacijami odpró se tisti deželni zbori, ki uže zdaj ne zborujejo; — ali tudi kranjski deželni zbor v svojej zdanjej sumnivej podobi?

Iz Carjega Grada se 19. t. m. poroča, da je 300 hercegovskih družin, ki so pribežale v Črno Goro, poprosilo sultana, naj bi jim dovolil, naseliti se v Novem Bazaru.

Dozdanji poročnik Rusije v Londonu, knez Lobanov imenovan je poročnikom na Dunaji in naslednikom pl. Oubrilu, ki je bil pred kratkim imenovan članom državnega sovéta v Petrovem Gradu. Torej je splaval zopet jeden up po vodi Nemcem, ki so se uže veselili, da pride na Dunaj grof Švalov, Rus, kakor je Nemcu po godu.

Vnanje države.

„Berliner Tagblatt“ poroča iz Kiel-a: Pri admiraliteti nastavljen nadkrmljar je prodal ruskeje vladi ves načrt nemške obrežne brambe, trdnjav in vseh naprav glede torpedov, signalov na vojnem brodovji itd. Dotičnik, kojega so uže zasačili, je ruskega jezika popolnem zmožen. Ruska vlada mu je za vse to baje dala 150.000 rubljev.

O odstopivšem ministru Ignatijevu oddal je konečno svoj glas tudi Katkova organ „Mosk. Vedomosti“. In tako so zdaj izpregovorili o njem

vsi ruski listi, in iz teh živih virov se da posneti prava in istinita njegova podoba. Državnik Ignatijev je „slovanoljub“ („panslavist“ pravijo navadno); ali on nij nazadnjak. Carjevo zaupanje poklicalo ga je, upravljat notranje razmere; ali on nij mogel sprijazniti se z brezobzirnega nazadnjaštva zistemo, kateri vlada v Rusiji izza umora carja Aleksandra II. Za tega delj in ker je zastoj pobijal vpliv nekaterih ta čas merodajnih oseb, prosil je sam, „utrujen po nevspešnem delu“, kakor „Golos“ pravi, da ga odpuste in odvežejo službe težavne. To je ob kratkem zgodovina službovanja in odstopa Ignatijevljevega, kakor jo pripovedujejo ruski listi, in ne Rusom sovražno nemško in avstrijsko-nemško podkupljeno časopisje. Ker bi bil Ignatijev „panslavist“, za to nij vreden nič in nij za nikamor — tako sodi nemško-židovska svojat. Res, pravijo nekateri, osobito „liberalni“ listi ruski, da je vse delo Ignatijeva ostalo brez sadu, ali tega ne štejejo njemu v zlo, temveč vsemu zdanjemu vladanju, ki nij dopustilo odstopivšemu ministru delati po lastnih nazorih in načrtih. Jedino Katkov s svojo nazadnjaško kliko in njegov list bila sta vesela te ministerske izpremembe. Katkovljev organ naravnost pove, da je Ignatijev isto tako kot Loris Melikov vladal pod vplivom liberalne stranke, da je tudi on sam gledal, kako bi se sklica „Zemskij Sobor“. Katkov pozdravlja Tolstoja kot svojega moža in pričakuje, da bode on rešil pekoče notranje vprašanje, pregnal zarote, ki bi se dale, kakor Katkov misli, zatreti le s popolnim uničenjem vsakatero državljanske svobode. Dobro je, da za gospodom Katkovom stoji v tem vprašanji le velika — manjšina na ruskej zemlji. Poznejši dnevi bodo pokazali, da nijma prav ta manjšina, nego večina, ki je pravedno prepričana, da se narodov hrepenenje po svobodi in omiki ne da zadušiti z nobeno policijo, kar jih je na svetu.

Kakor je naš telegram z 20. t. m. poročal, ostane sultan trmoglav in neče sprejeti konference, ki se je nasetovala v izmirjenje Egipta. Uže ves ta čas se Turčija nij dosti brigala za namene in posvete vseh raznih evropskih vlasti in videti je bilo, da ona hodi svoja pota, če tudi skrivna. Ali vlade so se le vedno potrpežljivo muzale okrog nje in vedno upale, da se sultan uda. V tem, ko je moralo 32.000 Evropecev pobegniti iz Egipta in se vsak hip lahko razjari mohamedanski fanatizem nad ostalimi, zjedinele so se vlasti stoprav o tem, kdaj da se snide konferenca, se ve da brez sultana. Ali zdaj, ko je sultan konferenco odbil tako odločno, ne ve velja niti dan več, ki so ga bile vlasti postavile, da se snide konferenca v Carjem Gradu. Danes zgoditi bi se bilo moralo to, a poročila molé do cela o tem, kakor tudi o razlogih, zakaj da se je stvar zopet pretrgala. Najnovejše vesti pravijo, da so vlade odložile zgolj zavoljo kategorične sultanove odpovedi odgovor na angleško-francoski poziv. Izza tega bode pa zopet preteklo dosti vode, predno se o novih načrtih zjedinijo vse vlade in neskončno se bode zopet zavlekel odgovor na vprašanje, kako da kaj stoji z varnostjo življenja in imetja Evropecev v Egiptu. To vprašanje je pač najnujnejše, in to je ravno žalostno, da diplomatje tako mečkajo s pravim odgovorem. Zdanje zopet Anglija nij zadovoljna z novim ministerstvom, osobito ne s predsednikom Raghib pašo, ki je sovražan Angležem. Tako se stvar bolj in bolj mota, konference pa le nij in ta bila bi po splošnem mnenji (razen sultanovega) jedino pravo sredstvo za uredbo egiptovskih razmer. O čem da se bode posetovalo, določeno je uže v splošnejih potezah. Zlasti bode se sklepalo, koliko turških vojakov da bi se moralo poslati v Egipt. Poročniki baje jednoglasno pravijo, da vojakov nij več treba, nego 20.000, pa tudi, da Evropa nikakor

ne bi trpeti mogla stroškov, če bi se ne posrečila ekspedicija; konečno pa si evropske vlasti, osobito Francija in Anglija, pri tem ne zavežejo rok ter si pridržijo pravico, takoj s svojimi vojniki razpolagati, kakor hitro bi nastali v Egiptu nemiri, Evropcem razne državljanske pristojnosti nevarni.

Dopisi.

Iz radovljiške okolice. 16. junija. [Izv. dop.] (Uradovanje v našem okraji.) Navado imam večkrat nekoliko ogledati se po okolici, pozvedovati o stanju kmetijstva in obrti, in o takih prilikah pogledam tudi nekoliko v občinske pisarne. Tu si ogledam dopise, ki dohajajo od radovljiškega okrajnega glavarstva in sodnije, in informiram se, kako dopisujejo občine z onimi uradi. Priznati se mora, da se je nekoliko na bolje obrnilo — a vedno stoji še žalostno! Okrajno glavarstvo dopisuje sicer občinam v slovenščini in nemščini, kar je občnih razglasov, a čisto se zgodi, da se pošlje občini jedino le nemšk dopis in to v slučajih silno imenitnih. Župan neučen nemščini mora v takih slučajih iskati tolmača ali pa zapasti čutiljivej kazni. In znan mi je enak slučaj. Za Boga, saj naši župani vsi znajo dobro le slovenščino, redki le lomni nemščino — in kako? Neumevno mi je tudi, zakaj bi se slovenskim županom dopisavalo v obeh jezicih, če zahtevajo samo slovenskih dopisov! V zakonih nam je zagotovljeno, da se nam mora slovenski dopisavati, in vendar mi je znana občina, ki je poslala nemšk dopis nazaj k glavarstvu z opazko, da ga ne sprejeme, a glavarstvo je na to molčalo. Sodnija zaljubljena je še vedno v nemščino. Sicer pa bodemo uže skrbeli za to, da bodemo dobivali tudi od tod slovenskih pozivov. — Kar zadeva uradovanje županov in njih dopisavanje na okr. glavarstvo, je razmera žalostna, kajti nekaj županov je še iz prejšnjih ponemčevalnih let, ki se ravna po starej navadi; kar je mlajših županov, ti so vrli priznati se mora, da uradujejo slovenski. Vendar je njih popustljivost prevelika! Žalostna ta prikazen pa ima uzrok v tem, da je po našem okraji razširjeno premalo slovensko časopistvo. V redkej gostilni dobi se slovensk list! In kdo je temu uzrok? Narodnjaki sami. Zdaj o poletnem času čisto dohajajo narodnjaki v naše kraje, a nihče se ne oglasi za slovensk list. Čisto sem uže vprašal katerega gostilničarja, tudi v Bledu, zakaj nijma nobenega slovenskega lista, a mi je odgovoril: Saj jih nobeden ne bere! Pridejo narodnjaki iz Ljubljane k meni, ostanejo dalje časa tu, a nihče ne poprašja po slovenskem listu. — To je greh, to je samomor, gospoda moja! Posnemajmo vrle Čehe, ki v vsakej gostilni, v vsakej kavarni zabtejavajo svojih listov. Idi in stori tudi ti tako in gotovo se bodo razmere izboljšale.

Z Gorenjskega 21. junija. [Izvir. dop.] Kakor nekateri drugi stanovi, tako bodo letos meseca septembra tudi g.g. učitelji, ki služijo od 56, 57 in 58. leta, obhajali petindvajsetletnico in sicer v Šmartnem pri Kranji, ker je tam kraj jako lep in je prav poleg železnice. Ob 10. uri bo slovesna sv. maša in potem skupen obed na „Gaštaji“. Vabijo se k tej slovesnosti tudi drugi č. gospodje in tovariši od koder koli, katere bi ta slovesnost zanimala. Cerkveno opravilo preskrbeli bodo jubilarji, za obed brez vina pa se prosi, da bi vsak gospod, ki se bo oglašil priti k slovesnosti, poslal tudi 1 gld. 50 kr., da se gostilničarju ne napravi kaka škoda.

Oglasijo naj se gospodje brž ko mogoče, pri učitelji Nikolaji Stanoniku v Šmartnem pri Kranji, ali pa tudi pri g. Josipu Travnu, učitelji v Naklem pri Kranji in naj tudi naznanijo, kateri dan bi jim bil najljubši, ker se bo oziralo na želje večine. Dan slovesnosti se bo potem naznanil. Vlak pribaja in odhaja zjutraj ob osmih, popoldne okolo dveh in zvečer ob osmih. Gospodje tovariši in prijatelji, le na noge, in oglasite se hitro in v prav obilnem številu! Na svidenje!

Iz Rakitne [Izv. dop.] (Birma.) „Uže nad 56 let je minulo, kar je bilo pri nas v Rakitni zadnje birmovanje, — tako mi je pravil mož stare korenine. Redka čast posebno za naše kraje,

ker smo od vseh strani zaprti, bodi si iz Preserja, Borovnice, Cirknice, ali še celo od Krvavih Peči, ako se hoče priti k nam, mora se priti navkreber“. Torej k stvari. Pred kratkim časom naznanil nam je naš gosp. župnik, da bomo imeli birmo. To nas razveseli, temveč, ker, kakor sem uže omenil, toliko let škofa pri nas bilo nij. Pripeljal se je milostni gosp. knezoškof v soboto popoldne v Preser in po kratkem odpočitku nastopil je proti Rakitni pot, jednako težavno za peš-hoja, kakor za voznjo. Akoravno je naša župnija zelo revna, bilo je vendar za sprejem gospoda knezoškofa kolikor mogoče pripravljeno. Pred vasjo, pri kapelici stala sta dva lepa mlaja, dalje skozi vas bilo jih je zopet veliko. Napravili smo tudi 3 slavoloke s primernimi napismi.

Pred cerkvijo postavili smo tri velike mlaje visoke kot cerkveni stolp. Posebno pa se je odlikovala velikanska trobojnica, viseča iz malih lin cerkvenega stolpa. Stari mož me je vprašal, kaj da to pomeni bela-modra-rudeča barva; odgovorim mu, da je to slovenska zastava; na dalje vpraša: „kake barve imajo pa nemškutarji?“ — In ko mu povem, vzklikne: „a slovenske so lepše!“ Sem naj bi se potrudil! g. Dežman s svojo nemškutarijo, vsaj jednokrat je uže bil v Rakitni, ko je pri nas župnikoval še ranjki Anton Jugovec, a tedaj bil je družega duha, nego li denes. — Cerkvena slovesnost vršila se je svečano. Birmancev bilo je nad 100, se ve da, ker naša župnija je mala, šteje samo okolo 600 duš. Vreme bilo je jako lepo. Vdeležilo se je birmanske svečanosti tudi šest duhovnikov iz okolice. Okolo polu 5 ure popoldne, odpeljal se je milostni gospod knezoškof s svojim spremstvom k Sv. Vidu nad Cirknico. Občudovali smo pač visokega gospoda, ki navzlic visokej svojej starosti premaguje vse težkoče in neprilike ter obiskuje tako odročne kraje, da le natančno izpolnjuje apostolski svoj poklic. Sploh pa ta dan ostane nam in našim mlajšim v blagem spominu.

Iz Gradca 19. junija. [Izv. dop.] Čudne besede smo slišali nedavno Slovenci iz ust deželnega odbornika štajerskega, vit. pl. Schreinerja. Dejal je namreč, da slovenski poslanci še pravice nijmajo, staviti samostane predlog, ker jih je premalo.

Odkar je politički „Wilder“ brežki potegnil v nasprotni nam tabor, jih je res samo sedem, ali ti zastopajo nad 400.000 spodnještajerskih Slovencev, t. j. blizo dve petini vsega prebivalstva. Nemški liberalizem se predrzne zastopnikom tolike množine prebivalstva javno odreči najvažnejšo parlamentarno pravico! Da bi nam „furor teutonicus“, ki vlada v Gradci, mogel pravičeno biti, tej misli smo se uže davno odpovedali, ali ta nova tevtonska izjava nas primora, da zopet in zopet glasno izrečemo: V takih razmerah sploh v Gradci nijmamo nič opraviti; naše središče mora postati „bela Ljubljana“.

Svoje poslance pa prosimo in za tčno pričakujemo od njih, da bodo s popolnem složnim in odločnim postopanjem v vseh važnih in nevažnih stvareh branili pravice in odkrivali krivice, ki se gode slovenskemu narodu še na mnogih straneh političnega življenja.

Domače stvari.

— (Jurij Grabrijan), župnik in dekan, častni kanonik, konzistorijalni svetovalec, vitez avstrijskega Fran Jožefovega reda, čegar smrt nam poroča telegram, bil je rojen 22. marcija 1800 v Adlešicah na Dolenjskem. Duhovnik je postal 27. avgusta 1825. Duhovsko službo je opravljal samo v vipavski dolini nad pol stoletja. Ko je namreč leta 1831 prišla vipavska dolina izpod goriške pod ljubljansko škofijo, bil je Grabrijan precej to leto poslan od škofa Wolfa na kaplanijo Šturijsko in leta 1838 je postal župnijski oskrbnik obširne vipavske župnije, katero je oskrboval dve leti. Župnik in dekan vipavski je pa postal dné 9. junija 1840. leta. Kako da se je odlikoval v izvrševanji svojih cerkvenih poslov, to nam priča priznanje njegovega truda na višjem mestu. Ime Grabrijan s častjo izreka uže mnogo decenijev vsak duhoven ljubljanske škofije. Zadnja leta so mu moči opešale. Pa tudi nij čuda,

saj tudi stoletje, s katerim je korakal vstrie, nagiba se h koncu. V narodnem oziru bil je rajni vedno jako vnet in odločen domoljub, neomahljiv kakor skala. Zaradi teh in drugih izrednih lastnostij imel je narod veliko zaupanja v njega ter ga volil v deželni zbor, kjer je vsikdar možato zastopal pravice svojega ljubljanskega naroda. Bodi mu ohranjen blag in trajen spomin, lahka mu zemljica!

— (Včerajšnje številko našega lista zaplenilo) je državno pravdnštvo zaradi članka „Zločobnik II.“ in zaradi dopisa „S slovenskega Štajerskega. (K slovenskemu uradovanju pri sodnijah celjske okrožne sodnije).“ Ta članka bila sta tako obsežna, da je konfiskaciji zapalo skoraj pol lista.

— (G.g. dr. Keesbacher in Leskovic) izstopila sta pred par dnevi iz mestnega šolskega sveta ljubljanskega.

— („Kdor prej pride, prej melje.“) Istitosti tega pregovora preveril se je denes gospod Rütting, kot zastopnik ljubljanskega „Turnvereina“, na njemu gotovo neprijeten način. V št. 109 našega lista govoril je namreč „Ljubljansk pohajkovelec“ o nemških turnarjih, kar je „Turnrath“ razjarilo tako zelo, da nam je poslal dva popravka. Ker smo oba vrgli v koš, vložila se je 20. t. m. tožba proti nam. Ko smo denes zjutraj točno ob 9. uri prišli k obravnavi in tožnika nij bilo, prosili smo, da se ta stvar ustavi, kar se je tudi zgodilo. Ko je bil kratki zapisnik uže podpisan, pride počasnih korakov g. Rütting in se osupnen čudi, da je uže vse pri kraju, kajti po njegovem mnenju bi morali mi na njegov milostni prihod čakati jedno celo uro. Ko ga g. sodnik Čuček poduči, da temu nij tako, ter dostavi, da tožba niti podpisana nij itd., začelo se je svitati pri g. Rüttingu, ki je zdajci v električne svetlobi videl nasledek svoje zamude, zad pa transparent s porogljivim napisom „Abgeblitzt!“.

— (Staroslovenska maša.) Glasnik dja-kovačke škofije veleva, da se mora tudi letos slavnost naših apostolov Cirila in Metoda vršiti po naj-svečanijem načinu in pravi: „Kjer pa bi naš pravoverni narod v slogi in sporazumljenji iz duhovniki želel, da se v ta dan naša liturgija poje v staroslovenskem jeziku, naj se to zgodi na čast božjo in ss. apostolov naših in na „spasonosno utje ho našega puka.“ Tudi mi bodemo tu v svojem stolnem mestu to svečanost obhajali naj-svečanije in službo božjo pevali v staroslovenskem jeziku. Priporoča se bratom duhovnikom, da pobožno ljudstvo pri vsakej priliki nagovarjajo, da ss. apostola svoja Cirila in Metoda čim bolj spoštuje in na pomoč kliče, in da se otrokom pri sv. krstu in birmi dajeta ti imeni“ itd. — Maša v praznik sv. Cirila in Metoda, pretiskana iz staroslovenskega misala (in odobrena), dobiva se za 25 krajc., po pošti za 30 kr. v dioničkoj tiskarni v Zagrebu.

— (Ljubljanska čitalnica) priredi 2. junija t. l. na korist „Narodnemu Domu“ veliko besedo, s katero združen je „bazar“. Rodoljubi vabijo se, da za ta „bazar“ pošljejo dobrovoljnih darov, katere sprejema kustos čitalnice. Nadejati se je, da se bode vsikdar izredna darežljivost Ljubljančanov izkazala tudi pri tem blagem namenu.

— (Gosp. Josip Nollj,) naš obče znani operni pevec, odpeljal se je denes v Milan, da sklene novo pogodbo za bodočo operno sezono.

— (Mestni magistrat ljubljanski) ukrenil je, da ob tržnih dnevih do 10. ure dopoldne fijakarjine smejo več nastavljeti se na glavnem trgu, ampak „Za vodo“ Ta naredba ima namen, da se po možnosti odstrani in prepreči ob tržnih dnevih uže neznosna gneča in olajša promet ljudij.

— (Deželno gledališče v Ljubljani) bode se, da se zmanjša nevarnost v slučajih požara, po sklepu komisije ad hoc sestavljene, predelalo in prezidalo nekoliko. Stena vstrie Kolmanove hiše podere se deloma in pozida na novo ter po tej

